

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτον άριθμοίτες χρόνον
την κλειτήν οικουμένην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κη' ετηκόσια πένητα,
τά μουνοήμε κη' εν ακουνομένηται.

Γων θρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτώ φράγκα είναι μ όνο.

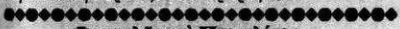
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δέκα φράγκα καλ' σ' τό χ έρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν όσματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν κη' όπιστος άπ' έξω θέλει
όδεν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλην.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κη' είκοστή,
μαραινόνται και φύλλα και βλαστοί.

Έτηκόσια κη' όκτώ,
τό μεγαλό μας πικτώ.

Τού Ρωμηού μας τό Γραφείον μ' ένα χειμαρρον φόδων
'σής Πηγής της Ζωοδόχου μετετρέθη την όδόν,
πυθαι δρασσεως μεγάλης πολιτάραχος σταθμός,
'στην οκίαν' Εμπειρικού, δεκατέσσερ' άριθμός.

Φασουλής και Περιελέτας,
ό καθέννας νέτος σκέτος.

Κάθε μουνητές λογέται,
πού την μέθην όδεν γνωρίζει...
μη φωνή, βρά Παριλίτο,
μς' σ' ατιμά μόν ψυθούζει.

Πός, μου λέει, πός και οσεί
όδεν μεθάτε με χαοίς ;
Πός τοιοότοι πατριώται
κη' όλων επιμιγαται
του καιρού χαοισοπάται
όδεν ήγιναι ποτέ ;

Τόση πλήθεις όδεν οσεί πλήττει
και φριχτή μοινοτία ;
όδεν οσεί επίηξέ κη' ή Κρήτη
κη' ή καιρο-Μακεδονία ;

Άν οσεί πλήττειον οσκήτησος όχληραι του καρφειου ;
και όδεν πλήττειε ν' άιοότα και γιά τοός παιρο-Ρουμόνους
πός δένοφτε τός σχέσιος τών Ρωμηών δ Παριου
κη' έφυγε κη' ατόός δ φίλος άπό τός Ιοστεράνους ;

Άν οσεί πλήττειον όμύλλαις
και διάδροα κανιάν,
καραβήν παραγγελίαις
είς τός Γάρο και Βουλιάν ;

Άν οσεί πλήττειον, μουνηνέ,
οσκήτησος γιά κατόγχα
Χόσιος, Βίμερος και Κανέ,
πού θα ήγιναν' επί χρόγχα ;

Φ.— Έχω μη άσπύη, Περιελή...

Π.— Γιά' πές μου την, ναθμίμεν.

Φ.— Χαοισοπάτης θα γενώ...

Π.— Πι λές, χατακαωμένη ;

Είς τό χαοίς επέτρωται και σό να καταλήξης ;

Φ.— Θα λησμονήσω τά κακά και τής ζωής τός πληξείς
και θα κιντάξω γόρω μου κόσμονος χροσών όνειρων
και παραδείσους μυθιοκός σμαράγδων και σαπφειρών.

Ναι, κη' έγώ κλεινός έπώτης
θα γενώ χαοισοπάτης.

Έβαρέθηκα ν' άνάβω κη' όλοένα να κορώνα
γιά Κουβέρτερον οκυλοπνίκτας,
και μονάχος μου και μ' άλλους σ'ό χαοίς θ' άριερώνα
τάς ήμέρας και τός νύκτας.

Ναι, με τότο θα μεθόσω,
θ' άπολώω και θα θόσω,
και μακράν τών κερηγαίων
και ρητόρων' Αθηναίων
θ' άπολαύσω κόσμονος νέον.

Αυτουχής έσειδος είναι, πού μ' έπιστάσιος όδεν πλανή
τό μεγαλό του, χαοισομέθη,
και γι' ατό τό όόλλιο κράτος όλοένα κοπανή
τό γουδί τό γουδοχέρι.

Δὲν οὐκ πλήττον καὶ Βουλάρων
κομητὰ δολοφῶνα,
κουρελίσματα λαβάρων
καὶ τροπή, ποὺ πάει γόνα ;

Δὲν οὐκ πλήττον καὶ κοκκάλων προποταρικῶν τριγμῶν
μὲς' στὰ κρῖνα μῆγματα,
καὶ δασκάλων στεναγμοὶ
καὶ στηθοκοπήματα,
ποὺ τ' ἀντιπροσβολὰ περιμένοντες τοῦ Γράφου
κρῶνα βαρελῶν ἄφρας σὺν ἑλαίῳ κ' ἔδυνάραφ ;

Δὲν οὐκ πλήττον παντελῶς τὰ κηφηραῖά τὰ νέα,
σαρκασμοὶ καὶ μῦθοι μῶμων,
κ' ἔρευται τῶν Ἀστυνόμων
γὰρ ν' ἀνεύρουσιν τὸν Μπουλιτζῶν, τῶν φριμάδων τὸν φρονεῖ ;

Δὲν οὐκ πλήττον κἀν ἐξάφνης κἀθὲς ρήτορος Ρωμηοῦ
γὰρ τὰ πέντε τοῦ φριμῶ ;
Δὲν οὐκ πλήττον τὰ συνήθη, θέσεις, θέσιμα, θεσμοί,
καὶ τῶν φράγκων ἔκπεσοι ;

Μῆτε τὰ γωστόα ρουφεῖα, ποὺ πολλοὶ γὰρ τοῦτα νέφει
βάζουνε καὶ τῶν γονέων ; ...
δὶα σάχλα, μούχλα, πλιθῆς... κ' ἡ Κυβέρνησις δὲν πάφει
γὰρ νὰ γίνῃ κἀν νέον.

Μῆτε προσεχῆς ἀγῶν
προμηγνύει' ἐκλογῶν,
γὰρ κἀ' ὅπῃ τὴν πατρίδα οὐκ ἀρχαίαν' Ἀμαζῶνα
'στὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα.

Δημονήσιε γὰρ ἄλλο τοῦς Ρωμηοῦς τοῦς παπαγάλους
καὶ ριχθῆ' στὸ χαοίς,
ν' ἀντιφύσεται ροδῶνας, κόσμους ξένους, κόσμους ἄλλους
νέας πλάσεως χροσῆς.

Τίποτα τώρα μὲς' σὲ αὐτὰ μου φηθερίζει μὲρ φωνῆ
καὶ βαθεῖα μὲ σιγανεῖ,
κ' ἄν καὶ σὺ, βρε Περικλιε, θέλῃς τώρα τὸ καλὸ σου
κ' ἀπὸ τὴν μονοτονίαν ν' ἀνασῆν τὸ μωαλό σου,
ρίζου' στὸ χαοίς μ' ἔμενα
νὰ περῆς χαριτωμένα.

Π. — Ὁ γὰρ χαοισοπότης, ἀδελφὲ μου, μετὰ σοῦ,
καὶ' μορεῖ μὲ σὲν' ἀντίμα
νὰ λουσθῶ στὸ θεῖον νῆμα
τῆς ἀρχαίας Κασταλίας μὲ στεφάνους ἐκ μισοῦ.

Φ. — Ἔλα σὺ, πηλοῦ πηλέ,
σ' ἔνα κόσμον δναιρόδη...
ροσφ' ἀδῖον τὸν ναργιλὲ
καθισμένος στεναροπόδι.

Π. — Μὲ χαοίς τοῦς φίλους κέρνα
κ' ὄρεσ τώρα στὰ Κουβέρνα.
Δημονῶν ρεπουμπλικάνο, ἰσμονῶν καὶ Θεοτόκη,
κ' ὄ, τι ζήτημα θρυλλεῖται,
μὲ κ' ἀποῦς τοῦς Ἀστυνόμους, ποὺ γυροῦσιν τὸν Κουτρώκη,
δοῖς καὶ Μπουλιτζῶν καλεῖται.

Παραῖο τοσαυτὴν πλῆξιν καὶ κουβέντας κουτουροῦ...
ὅθ' γενῶ χαοισοπότης κ' ἔνας μόρτης τοῦ καιροῦ.

Φ. — Τώρα λέγομ' εὐτυχῆς
καὶ Μουσῶν μὲ πλῆν νῆμα...
ποῖα τέφρις τῆς γυρῆς
καὶ τοῦ πνεύματος συνάμα.

Σίμως λοιπόν, τραλλέ,
'στοῦ χαοίς τὸν ναργιλὲ,
ὅπου μοιάζει κουμπαρῶ,
νὰ ρουφῆξῃς τὴν χαρᾶ.
Δὲν καλὰμα βλέπεις ἔχει, κ' ἄπ' τὰ δύο πάρε τόνα
τῆς ζωῆς τῆς μονοτονίου νὰ ξεχώσῃς τὸν ἀγῶνα.

Ὀπτασία Θεοπεσία.

Φ. — Θέσις ὄρεος μ' ἰράνη...
βλέπω' μπροσὸ μου τὴν Ἑλλάδα,
τὴν λαχὴν τὴν ἀειδαία,
μὲ μαρτυρικὸ στεφάνι.

Τι μεγάλ' ἡ συμφορὰ τῆς !...
κλαίει σὲ ξηρὸν δαρπῶνα,
κατὰ γῆς τὰ λάβαρά τῆς
κ' ἡ χροσὴ τῆς ἡ Κορῶνα.

Τὴν κνιτάζω... κίττω νεθεῖ
κ' ἔμπροσ' ὀδους διακοσῆσι,
μῆπως καὶ βρεθῆ κατέρας ἀπὸ τόσουσ' στὸν καιρὸ τῆς
νὰ σηκῶσῃ τὴν κορῶνα καὶ τὸ κάθε λάβαρό τῆς,
γαλὶ δύναμι δὲν ἔχει νὰ τὰ κἀνῃ μοναχῆ
καὶ τὰ βλέπει πετωμένα μὲς' στοῦς ὀρόμους ἡ φτωχῆ.

Ἡ κλεινὴ τῶν φῶτων μάννα
ξανθίνεται ζητανᾶ.
Καὶ κνιτάζουσι οἱ μεγάλοι τὴν πολλὴ τῆς ζητανᾶ,
καὶ φωνάζουσι στὴν μητέρα :
πήγαυε καὶ παραπέρα,
οὔρε σ' ἄλλῃ γειτονιά.

Ἡ κλεινὴ τῶν φῶτων μάννα
πρὸς οὐτῆρας ἀνιτῆσι,
καὶ σὲ ταμπουρᾶ τόνει
νέον ζητανᾶς παιδᾶ.

Ὅλο καὶ παρακαλεῖ,
πονοῖς ὀλιγο, πονοῖς πολὺ,
καὶ τὴν βλέπουσιν Ἐδουάρδοι, Γουλιέλμοι καὶ Φραγκᾶσκοι,
καὶ τὸ δικρο τῆς γυρεῖσι, μὰ τὸ δικρο τῆς δὲν' βρίζουσι.

Ἄπ' ἔδω κ' ἔκει τὴν διόχρονον,
Ἀρκοδιόροφους τὴν σπαρῶχρονον
καὶ παληὸ Βλαχοὶ μὲ γέλοισι,
πλὴν περὶ οἱ δόξῆς γέφῃ
κ' ἄπ' ἔκει τὰ μάπα στεφάνι
πρὸς τοῦ μούστου τὰ βαρέλια.

Ἄλυσσιδες τραγουδοῦ
σκληρωμένον τῆς παιδιῶν,